

bewoners ook zoo aantrekkelijk maakte, was de kunstzin en smaak mijner vrienden. Ik sprak er reeds van, maar verzwegg nog, wat ik smaakte — om nu van lijnen en kleuren te zwijgen — van het musicaal genoeg, dat zij mij telkens verschaften. Ze wisten het wel, dat ik altoos gedweept had met de wereld der tonen, en daar zij beiden eveneens vol enthousiasme waren voor echte muziek, verwondert het u niet meer, dat menig lied gezongen, menige compositie gespeeld werd. Ofschoon ik altoos veel gevoeld heb voor instrumentale muziek en wij dus bij beurten of gezamenlijk de mooiste Sätze van een Schubert, een Haydn, een Mendelssohn, een Beethoven uitvoerden, waren toch niet dit de schoonste oogenblikken, maar veeleer die, wanneer de vox humana op den voorgrond trad en het instrument zich tevreden stelde, met slechts hulpdienst te verrichten en steun te bieden. Geheel elkaar kennend en begrijpend, vormden mijne vrienden een hartelijke, sprekende harmonie. Vol gevoel droeg hij met zijne begeleiding de mooie, zachte en toch heldere, sopraan van zijn vrouwtje; in dat spel was hij eenig te noemen. Ieder, die bij ervaring weet, welk een enorm verschil er bestaat tusschen het zelfstandig spel en het accompagneeren, zou zich hier in een tooverparadijs verplaatst denken: hier was volkomen harmonie, een volkomen elkaar begripen van componist en uitvoerenden. Eenvoudige liederen ontvingen hier een cachet van volmaaktheid, moeilijke liederen werden hier eenvoudig en ongekunsteld vertolkt. Het waren mijn heerlijkste uren, hier in dit zoo veraf gelegen dorp bijna volmaakt musicaal genot te smaken. Juist die frischheid, die eenvoud en natuurlijkheid van dat harmonieus ensemble-spel waren allesbetooverend.

Helaas, de dag van scheiden was daar! Mijne vrienden waren nu, ook als jong gezin, als man en vrouw, mij dier-